

## Arrest

nr. 143 573 van 17 april 2015  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, komt op 12 juni 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 14 juni 2010 dient de verzoekster een asielaanvraag in. Op 23 december 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13<sup>quinqies</sup>).

1.4. Op 21 januari 2015 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Uit de visa-databank blijkt dat de verzoekster op 14 december 2014 een visum type C heeft aangevraagd bij de Spaanse autoriteiten en dat dit effectief werd toegekend.

Op 7 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

*“(…)*

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De betrokkene, vroeg op 21/01/2015 asiel in België. Zij legde volgende documenten voor : haar identiteitskaart nr 00217957, afgeleverd op 28/??/2007 (maand niet leesbaar), haar nationaliteitsbewijs nr 0116767/L, afgeleverd op 07/07/2007 en haar huwelijksakte, volgordenummer 267, registratienummer 127. Betrokkene verklaart dat haar paspoort door de smokkelaar in beslag werd genomen na aankomst in Spanje en ontkent dat ze ooit een visum heeft gehad voor Spanje.*

*Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 14/06/2010. Op 28/12/2010 werd haar geweigerd de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming status toe te kennen omdat zij geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en omdat zij geen geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van haar afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van verhoor. Betrokkene stelde dat zij besloten had om terug te keren naar Irak en niet op de asielprocedure te wachten wegens de ziekte van haar man. Op 16/02/2011 kreeg zij een bevel om het land te verlaten.*

*Betrokkene vroeg voor een tweede keer asiel aan op 21/01/2015.*

*De betrokkene werd door onze diensten op 27/01/2015 gehoord en verklaarde dat zij op 09/09/2010 vertrokken was vanuit België en via Cairo en Damascus naar Bagdad in Irak reisde waar zij aankwam op 10/09/2010. Zij verklaarde dat zij op 20/11/2014 naar Ankara in Turkije reisde waar zij verbleef tot 09/01/2015. Betrokkene verklaarde dat zij op 09/01/2015 via Madrid te Spanje naar Brussel reisde waar zij aankwam op 10/01/2015. Na raadpleging van de visa-databank blijkt dat betrokkene op 14/12/2014 een visum heeft aangevraagd bij de Spaanse autoriteiten en dit visum effectief door de Spaanse autoriteiten werd verstrekt.*

*Op 30/01/2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 09/03/2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 12.2 van Verordening 604/2013.*

*Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij besloot asiel te vragen in België omdat België Irakezen erkend. De betrokkene verklaart dat zij in Spanje geweest is maar dat ze er niet verbleef zodat ze hierover niet kan oordelen. Zij verklaart dat zij geen bezwaar heeft om naar Spanje terug te keren.*

*We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 12.2 van Verordening 604/2013. Dit impliceert dat de betrokkene in een andere hoedanigheid nl. die van asielzoeker naar Spanje zal terugkeren. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Zij zal in haar hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.*

*Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1).*

*Het rapport stelt tevens dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 343/2003 aan Spanje worden overgedragen worden bijgestaan (pagina 38, "people who have returned to Spain under the Dublin Convention have social assistance at the border post by Red Cross").*

*Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de*

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

De betrokkene verklaarde twee dochters te hebben die erkend zijn in België maar betrokkene verklaart dat ze hun adres vergeten is . Betrokkene verklaart dat ze haar twee dochters wil verstoten omdat ze weigerden haar financieel te helpen tijdens haar moeilijke ziekteproces. Betrokkenen zijn meerderjarig en zodoende kunnen ze niet meer beschouwd worden als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Betrokkene verklaart verder nog dat ze drie zussen heeft en één broer die in het Verenigd Koninkrijk wonen en één zus die in Zweden woont.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor dat ze rug-en nekproblemen (hernia) heeft alsook een breuk en bloeddrukproblemen. Betrokkene heeft tijdens haar gehoor geen documenten aangebracht om deze medische problemen te staven. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.2 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje.

(...)"

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

### 2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.*

### 2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Te dezen werd de bestreden beslissing op 7 april 2015 aan de verzoekster ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 8 april 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

## 3. Over de vordering tot schorsing

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

#### 3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

### 3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoekster de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 16.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt dat het heden - april 2015 - uitgesloten is dat verzoekster bij een overdracht naar Spanje bij toepassing van de DV III Verordening per definitie in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;*

*Terwijl, dat verwerende partij zich hiervoor baseert op rapporten van juni 2012 en juni 2013;*

*Dat op grond van deze rapporten inzake de beoordeling van de opvang en procedures met betrekking tot asielaanvragen - die dateren van voor juni 2013 - niet zomaar kan worden aangenomen dat zij een volledig en waarheidsgetrouw beeld weergeven van de huidige situatie in Spanje, i.e. april 2015;*

*Dat trouwens nog in 2014 Uw Raad in twee arresten gewezen in UDN - procedures terugnames naar Spanje schorste;*

*Dat zo bij arrest 118 653 van 10 februari 2014 een overname naar Spanje schorst op grond van aangetoonde situatie van afhankelijkheid tussen gezinsleden - toepassing van het arrest EU HvJ K c. Bundesasylamt (C-245/11) van 6 november 2012) - alsook op grond van de kwetsbaarheid van verzoekster in het licht van de situatie van de grote kwetsbaarheid van bepaalde asielzoekers in Spanje, in het bijzonder de vrouwen en de jonge meerderjarigen;*

*Dat de Raad in dit arrest evenzeer verwijst naar het Rapport van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 tijdens zijn bezoek aan Spanje gedurende die dagen;*

*Dat in een arrest n° 118 942 van 14 februari 2014 de RVV gewag maakt van een gelijkaardige situatie van grote kwetsbaarheid van bepaalde asielzoekers in Spanje;*

*Dat eveneens Uw Raad bij arrest n° 119 971 van 28 februari 2014 tot gelijkaardig besluit komt. (cfr “La réception du Droit Européen de l’Asile en Droit Belge: Le Règlement Dublin”, Louvain-la-Neuve December 2014 EDEM, CEDIE, UCL page. 115)*

*Dat al deze arresten werden uitgesproken lang nadat de door verwerende partij in huidige zaak ingeroepen informatiebronnen wereldkundig werden gemaakt;*

*Dat de hoger aangehaalde arresten van Uw Raad evenwel geenszins uitsluiten dat de verzoekster bij een overdracht naar Spanje bij toepassing van de DV III Verordening (toen DV II Verordening) per definitie in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;*

*Dat verwerende dus moeilijk de voornoemde rapporten kan inroepen ter ondersteuning van de thans bestreden beslissing zonder de motiveringplicht zoals haar opgelegd door artikel 62 Vr. W. te schenden; Dat de bestreden beslissing op dit punt dient te worden nietigverklaard;*

*Doordat, tweede onderdeel, verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte geen toepassing heeft maken van de discretionaire bevoegdheid die hem door artikel 16.1 van de DB III Verordening wordt toegekend en waartoe hij anderzijds ook is gebonden;*

*Terwijl, dat artikel 16 van de DV III Verordening als volgt stelt:*

*“Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoekster afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoekster dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoekster, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoekster kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoekster in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”*

*Dat - zoals inmiddels ook geïnterpreteerd door het HvJ EU in het arrest K c. Bundesasylamt (C-245/11) van 6 november 2012 - dit artikel de toenadering beoogt in het geval van afhankelijkheid tussen familieleden opgevat in de ruime zin; “cfr “La réception du Droit Européen de l’Asile en Droit Belge: Le Règlement Dublin”, Louvain-la-Neuve December 2014 EDEM, CEDIE, UCL page. 104 et suivantes)*

*Dat dit arrest ook stelt dat het noodzakelijk is om het bestaan van familiebanden na te gaan alsook de capaciteit van de afhankelijke persoon om ten laste te worden genomen door een lid van de familie in casu in België;*

*Dat het EU HvJ eraan toevoegt dat de inoverwegingname van de situaties van aangewezen familiale afhankelijkheid, zoals omschreven door het EU HvJ in het arrest K., kan worden aanzien om een nieuw criterium om de verantwoordelijke Lidstaat te bepalen;*

*Dat zelfs indien de Lidstaten dus een marge van appreciatie behouden ten aanzien van personen ten laste geplaatst in een procedure van DV III, zij er desalniettemin toe verplicht blijven rekening te houden met situaties van familiale afhankelijkheid in het licht van de soepele interpretatie dat het EU HvJ erop nahoudt in het arrest K. zoals indien de formulering niet dwingend overkomt voor de Lidstaten;*

*Dat hieruit volgt dat in geval van twijfel omtrent de marge van appreciatie van de Lidstaten ten aanzien van personen ten laste geplaatst in een procedure van DV III, de interpretatie van het EU HvJ dient te primeren (verplichting voor de Lidstaten tenzij in geval van bijzondere omstandigheden);*

*Dat bovendien ook de Overweging n° 16 van de DV III in die richting gaat omdat zij, om de eenheid van familie en het belang van het kind te vrijwaren, stelt dat de band van afhankelijkheid tussen de aanvrager ( verzoekster) en het familielid in de ruime zin “eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium (dient) te worden.”*

*Cfr overweging 16:” Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoekster en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoekster, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de verzoekster een niet-begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden.” -Onderstreept en vetgedrukt door verzoekster)*

*Dat in dergelijke situatie de marginale appreciatie van de Lidstaten sterk herleid lijkt te worden;*

*Dat in casu de voorwaarden voor de toepassing van artikel 16 DV III verenigd zijn:*

- Er is een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochters - verzoekster wordt immers door dochter en schoonzoon opgevangen sinds haar aankomst in België;*
- De schoonzoon (Belg) en de dochter (wettig verblijf van onbepaalde duur ) van verzoekster – beschikken over voldoende inkomsten ( om en bij 3.000€ per maand) om laatste ten laste te nemen; (stukken 3 en 5)*
- De familieband bestond uiteraard reeds van de periode dat verzoekster en haar dochter en schoonzonen nog in Irak verbleven en de dochters hebben een schriftelijke verklaring afgelegd waarbij ze bevestigen hun moeder ten laste te willen nemen (stuk 2)*

*Dat het middel in zijn geheel ernstig voorkomt;*

*Dat de betreden beslissing nietig dient te worden verklaard en een beroep strekkend tot nietigverklaring binnen de wettelijke beroepstermijn van 15 dagen zal worden ingediend;”*

3.3.2.2.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 8 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. De verzoekster duidt bovendien niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, zodat de schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” niet dienstig wordt aangevoerd.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 12.2 en 17 (1) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje om de asielaanvraag van de verzoekster te onderzoeken en de garanties inzake de asielprocedure, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers aldaar. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2.2.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening.

3.3.2.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari

2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de verzoekster, gevraagd of zij een reden kan geven waarom Spanje haar asielaanvraag niet zou mogen behandelen, in het zogenaamde Dublin-gehoor van 27 januari 2015 stelde dat zij “*geen bezwaar (heeft) om naar Spanje terug te keren*”. Gevraagd of zij in Spanje problemen gekend heeft wat betreft opvang of behandeling, antwoordde de verzoekster in datzelfde gehoor: “*Ik ben er geweest maar heb er niet verbleven zodat ik hierover niet kan oordelen*”. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat in de Dublin III-verordening de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten en dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de verzoekster “*geen grond (kan) zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013*”. Deze motivering wordt door de verzoekster niet weerlegd. Bovendien maakte de verzoekster tijdens dat gehoor van 27 januari 2015 op geen enkel ogenblik melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Spanje persoonlijk zou hebben ondervonden. Tevens blijkt uit het gehoorverslag van 27 januari 2015 dat de verzoekster, gevraagd naar haar gezondheidstoestand, stelde dat zij “*rug- en nekproblemen*”.

(hernia), alsook een breuk en bloeddrukproblemen (heeft)". Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekster tijdens haar gehoor "geen documenten (heeft) aangebracht om deze medische problemen te staven" en dat zij "ook na het verhoor tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan(bracht), die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM". De verzoekster betwist dit motief niet en legt ook bij onderhavig verzoekschrift geen dergelijke attesten of elementen voor.

De verzoekster beperkt haar uiteenzetting in haar verzoekschrift in wezen tot een algemene kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing de beoordeling van de opvang- en asielprocedures gebeurt aan de hand van rapporten die dateren van vóór juni 2013, zonder evenwel zelf recentere rapporten of andere elementen dienaangaande voor te leggen die er op wijzen dat zij heden bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval een risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM, meer nog, ter terechtzitting erkent de raadsman van de verzoekster zelf dat hij naar recentere gezaghebbende rapporten heeft gezocht, doch dat hij zulke rapporten niet heeft gevonden. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen dergelijke elementen. Aldus toont de verzoekster het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekster aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). Te dezen voert de verzoekster aan de hand van enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat geenszins kan worden uitgesloten dat zij bij een overdracht naar Spanje "in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Er dient evenwel in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien beweert de verzoekster, doch toont zij op het eerste gezicht niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing daaromtrent te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met een dergelijk summier betoog toont de verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van een systematische praktijk van tekortkomingen in de Spaanse opvangvoorzieningen aan te nemen en *a fortiori* om aan te nemen dat zij als zogenaamde Dublin-terugkeerder tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan zulke systematische praktijk.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

3.3.2.2.3.2. Artikel 16.1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen."

Met deze bepaling wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge

leeftijd van deze verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium en wordt het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind nageleefd.

Te dezen voert de verzoekster in het tweede onderdeel van het enig middel aan dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar dochters, nu zij sinds haar aankomst in België wordt opgevangen door haar dochter en haar schoonzoon, die over voldoende middelen beschikken om haar ten laste te nemen.

In de bestreden beslissing wordt evenwel vastgesteld dat de verzoekster verklaarde *“dat ze haar twee dochters wil verstoten omdat ze weigerden haar financieel te helpen tijdens haar moeilijke ziekteproces”*. Deze verklaring vindt steun in het gehoorverslag van 27 januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit dit gehoorverslag blijkt tevens dat de verzoekster verklaarde dat zij het adres van haar dochters vergeten was. Waar de raadsman ter terechtzitting betoogt dat de verzoekster deze verklaring heeft afgelegd zonder bijstand van een advocaat en dat zij dit niet zou hebben gezegd indien zij wel zou zijn bijgestaan door een advocaat, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met schending van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening heeft genomen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de verklaring van haar dochters van 15 april 2015 en het attest gezinssamenstelling van 15 april 2015 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van haar dochters en het attest gezinssamenstelling kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Aldus toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van de gegevens die hem voorlagen ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid – het betreft op het eerste gezicht geen verplichting – die hem door artikel 16.1 van de Dublin III-verordening wordt geboden voor het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat om een asielaanvraag te behandelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending de materiële motiveringsplicht en van artikel 16.1 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

3.3.2.2.4. Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is niet ernstig.

3.3.2.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

|                    |                                                 |
|--------------------|-------------------------------------------------|
| Dhr. D. DE BRUYN,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| Mevr. S. SOETINCK, | toegevoegd griffier.                            |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

S. SOETINCK

D. DE BRUYN